

Dat was Simon Korteweg, dit is H III NOS Jazz, M&R. NOS Jazzgeschiedenis, deel 59.

- plaat 1 Billie Holiday a/h Orchestra: If my heart could only talk (Samuels, Whitcup, 1/2 - 3:00 - CBS 66267 Powell)
"If my heart could only talk", Billie Holiday and her Orchestra voor Vocalion in New York op 12 januari 1937, het voorlaatste stuk dat bij die session werd opgenomen. Het laatste was "Please keep me in your dreams".
- plaat 2 Billie Holiday a/h Orchestra: Please keep me in your dreams (Seymour, A/4 - 2:16 - Raretone 24011 Lawnhurst)
"Please keep me in your dreams", zangeres Billie Holiday met Jonah Jones-trompet, Edgar Sampson-klarinet en altsaxofoon, Ben Webster-tenorsaxofoon, Teddy Wilson-piano, ~~xxxx~~ Allan Reuss-gitaar, John Kirby-bas, Cozy Cole-drums. Die laatste twee namen heb ik ook genoemd voor de session op 28 oktober 1936 die begon met "Easy to love". Die datum en de namen Kirby en Cole zijn de Columbia gegevens, alle discografiën geven als datum 21 oktober en Milt Hinton-bas plus Gene Krupa-drums. En "Please keep me in your dreams" was de laatste song van de 12 januari 1937-session voor Vocalion: Billie Holiday and her Orchestra. In deze NOS Jazzgeschiedenis zijn ^{nu} bij een door mij getrokken grens aangekomen: eind '36/begin '37, de tijd dat de band van Count Basie uit Kansas City via Chicago in New York aankwam, wat muzikaal nogal wat gevolgen ~~had~~ had. In de komende weken kunt u daarom 'territory bands' verwachten van de vroegste ^{af} orkesten die niet in bekende jazz-centra opereerden als New Orleans, Chicago en ~~de~~ New York. Dat hele verhaal zal uitkomen bij Kansas City en de Count Basie Band, waarmee we dan uiteindelijk weer in New York belanden om te horen hoe het daar in 1937 ^{is} verder gegaan. Vóór de territory bands nog een enkele opname van kleinere in New York ~~erste~~ werkende groepen en individuele musici die min of meer een rol gespeeld hebben in de geschiedenis van de jazz. Drummer Vic Berton was in het midden van de jaren dertig werkzaam in de Paramount filmstudios, 1 februari 1935 maakte hij in New York opnamen met een orkest waarin Sterling Bose/trompet. ^{op} ~~was~~. Die was toen 29, kwam uit Alabama en speelde in het begin van de jaren twintig bij orkesten uit New Orleans en St. Louis. Via de bands van Jean Goldkette en Ben Pollack kwam hij in New York, na '35 bij de beste dansorkesten ^{to} als Tommy Dorsey, Benny Goodman en Glenn Miller. Drummer Vic Berton zou best eens de uitvinder van de hi-hat kunnen zijn - zo rond 1921/22 construeerde hij twee bekkens die met een voetpedaal tegen elkaar gedrukt konden worden. Dat werd een 'sock cymbal' genoemd, en nadat in later jaren de stang verlengd was zodat de bekkens ook onder handbereik kwamen, de 'hi-hat'. U hoort het effect zodadelijk na de eerste trompetsolo van Sterling Bose, na zijn tweede gebruikt Berton een pedaalpauk om een glissando te produceren. "A smile will go a long way".

dat was
le precisie
erom
aan in
maken.

maar

plaat 3 Vic Berton a/h Orchestra: A smile will go a long way (Davis, Akst)
1/6 - 2:54 - CBS 67273

"A smile will go a long way", drummer Vic Berton a/h Orchestra in New York voor Vocalion, 1 februari 1935, met Sterling Bose-trompet, Artie Foster-trombone, Matty Matlock-klarinet, Spencer Clark-bassaxofoon, Irving Brodsky-piano, Darrell Calker-gitaar en Merrill Klein-bas. Veel bekender dan Sterling Bose werd zijn collega Bunny Berigan die een enigzins met Bix Beiderbecke te vergelijken carrière en leven had. Rowland Bernart Berigan kwam uit de staat Wisconsin en snabbelde op zijn 13e al op trompet en viool, dat was in 1921. Tien jaar later, na veel omzwervingen tot in Europa aan toen, speelde hij bij de Dorsey Brothers, bij Paul Whiteman daarna, Goodman, het orkest van de CBS en in '37 begon hij een eigen band. Berigan, geïnspireerd door Louis Armstrong, had een mooie, volle toon in de lagere registers, klonk briljant en helder wanneer hij naar boven ging. Hij zong ook wat en was zeer geliefd bij musici en publiek, maar net zoals bij Beiderbecke maakte alcohol en een longontsteking er vroeg een eind aan: ⁱⁿ1942 stierf hij, 33 jaar oud. Trompettist Bunny Berigan: "Blues".

plaat 4 Bunny Berigan a/h Blue Boys: Blues (Berigan)
E/5 - 3:15 - Regal REG 1037

Bunny Berigan-trompet, Edgar Sampson-altsaxofoon, Eddie Miller-klarinet, ~~Cliff Jackson~~ Cliff Jackson-piano, Grachan Moncur-bas en Ray Bauduc-drums. "Blues", opgenomen door Decca op 13 december 1935 in New York. Klarinetist ~~Matty Matlock~~ ^{Vic Berton} ~~van de Blue Boys~~ opname, en Miller plus Bauduc uit deze van Berigan, speelden toen in de Bob Crosby Band - bij de volgende Berigan-session zaten twee saxofonisten die ^{via} Goodman bekend zouden worden: Toots Mondello-alt, en Babe Russin-tenor. Luistert u naar trompettist Bunny Berigan die in het coda zijn bewondering voor Louis Armstrong laat doorklinken door uit te gaan van Armstrong's introductie tot "West End Blues", en luistert u liever niet naar zanger Art Gentry in "That foolish feeling".

plaat 3 Bunny Berigan a/h Orchestra: That foolish feeling (Adamson, McHugh)
1/5 - 2:49 - CBS 67273

"That foolish feeling", 23 november 1936 voor Brunswick in New York, trompettist Bunny Berigan met Red Jessup-trombone, Toot Mondello en Babe Russin-riet, Joe Bushkin-piano, Eddie Condon-vier-snarige gitaar, Mort Stuhlmaker bas en George Wettling-drums. De trompettist die in deze tijd bezig was de hegemonie van Louis Armstrong aan te tasten was Roy Eldridge, die we in verschillende afleveringen van deze ^{af}geschiedenis zijn tegen gekomen, laatstelijk ^{bij} Teddy Wilson-combinaties met Billie Holiday. Roy Eldridge maakte op 20 december 1935 een erg aardige kwartetplaat onder de naam 'Delta Four'. Met Joe Marsala-klarinet, Carmen Mastren-gitaar, ^{ex}Sid Weiss-bas: "Swingin' at the Famous Door".

plaat 5 Delta Four: Swingin' at the Famous Door (Lip)
B/voorlaatst - 3:01 - Brunswick 87 525

Trompettist Roy Eldridge en de 'Delta four': "Swingin' at the Famous Door", en dat was een vermaarde jazzclub op 52nd Street. De andere kant was "Farewell Blues".

plaat 5 Delta Four: Farewell Blues (Elmer Schoebel, Paul Mares, Leon Roppolo)
B/laatste - 3:03 - idem

"Farewell blues" van 1922 die op naam staat van drie musici uit de New Orleans Rhythm Kings: pianist Elmer Schoebel, trompettist Paul Mares en klarinettist Leon Roppolo. U hoorde Roy Eldridge-trompet, Joe Marsala-klarinet, Carmen Mastren-gitaar en Sid Weiss-bas onder de naam 'Delta Four', plaat gemaakt voor Decca in New York op 20 december 1935. ~~Decca 11111~~

Volgende keer nog één Teddy Wilson-opname voor ~~we~~ naar de territory bands gaan. Dit was deel 59 ~~in~~ in de NOS Jazzgeschiedenis, M&R.

plaat 6 Teddy Wilson a/h Orchestra: All my life (Mitchell, Stept)
3/3 - 3:11 - CBS 67289

0 0 0 0 0